

ESTHER FARRÉ

EAP

(EQUIP D'ASSESSORAMENT PSICOPEDAGÒGIC)

√ **Belén Zaragoza i Sentís,**
CRP del Tarragonès

Són dos quarts de nou del matí del dia 13 de desembre i em dirigeixo a Sant Pere i Sant Pau, concretament al CEIP Marcel·lí Domingo, on avui treballa l'Esther Ferré, de qui, per unes hores, n'esdevindrà l'ombra. L'Esther és psicopedagoga i treballa a l'EAP del Servei Educatiu del Tarragonès. A part d'aquest centre, té al seu càrrec dos centres més, el CEIP Sant Pere i Sant Pau i l'IES Sant Pere i Sant Pau.

El camí que agafo em porta pel davant del Col·legi Sant Rafael, on estava ubicat el curs passat el CRP Passo moltes vegades pel davant, però avui he notat una certa enyorança. Suposo que és normal; aquest any, el trasllat al Complex Educatiu, encara ens té a tots una mica fora de lloc...

He arribat al col·legi, encara no eren les nou, però ja es veu moviment de nens, nenes, pares, cotxes... Així i tot sembla un barri tranquil. Al pas de vianants del davant de la porta de l'escola, un avi amb una armilla fluorescent dirigeix el trànsit (em sembla fantàstic aquest voluntariat). Sense sortir del cotxe, li pregunto si aquest és el Marcel·lí Domingo. Ho faig per assegurar-me'n, no hi havia estat mai. Aparco i em poso a la porta a esperar l'Esther. Fa fred, no m'ho ha semblat en sortir de casa. Una mare es queixa: "Si lo sé, me pongo las botas... aunque yo siempre tengo frío en los pies", comenta mirant-me. Afortunadament el dia és assolellat i no fa vent com els darrers dies.

Les classes encara no han començat però m'ha fet molta gràcia sentir "Good morning!"; un alumne i la professora d'anglès se saluden.

Els nens i les nenes van entrant a l'escola, uns sols, els altres amb les mares... i es perden en la immensitat del pati. Realment estic al davant d'un col·legi gran, de totxana vermella, amb molt d'espai, i l'edifici petit d'infantil al costat del gran. Al no estar rodejat d'altres edificis, encara dóna més sensació d'amplitud. Realment molt maco.

Sona el meu mòbil: l'Esther es troba en un embús per la zona educacional i em diu que tardarà uns cinc o deu minuts.

Mentre l'espero, sona el timbre, els nanos entren i les mares i algun pare van sortint paulatinament, alguns es resisteixen a sortir fent petar la xerradeta una estona, mentre van arribant més alumnes amb presses.

Encara no s'ha tancat la porta i veig uns quants metres enllà, una senyora alta amb un abric llarg arrossegant un maletí amb rodes, caminant amb decisió... és l'Esther, que acaba d'entrar per una altra porta, la dels professors. Corro al darrere cridant-la, però no em sent! Al final, es gira i em descobreix.

L'Esther em diu que des de les set que va pel món. Té dos nens que li esmorzen a diferent hora, perquè un vol veure els dibuixos animats i l'altre no. Abans de sortir de casa, ja els té a tots dos amanits, diu a la dona de la neteja el que ha de fer, organitza la casa i es baralla amb els nens pel que havien de fer i no han fet... Avui els ha portat ella al col·le, tot i que normalment van en autobús, i és per això que s'ha trobat amb l'embús; vaja, un rodolí!

Entrem al col·legi. El vestíbul no és exageradament gran, però la seva estructura arquitectònica, de parets altes i blanques, els enormes finestrals de vidre i les rajoles taronja donen una sensació d'espai inundat de llum natural.

Ens endinsem pel passadís, que és una continuació del vestíbul i entrem a un espai ocupat per la direcció del centre educatiu. Veig quatre portes: en una hi posa "Direcció"; a l'altra, "Cap d'Estudis"; a l'altra, "Secretaria", i a la quarta, "EAP". Vaja!, li comento, si tens despatx propi i tot! Em presenta la Marta, la secretària, i a la directora del centre, la Remei, que li diu a l'Esther que s'han de reunir abans de les onze perquè avui vénen els de Serveis Socials i hi ha molts assumptes per tractar.

Un cop al despatx de la Remei, es posen a parlar d'alguns casos nous i, a més, com que ja s'han fet les reunions d'avaluació, en revisen d'altres. Són les deu, i hi ha silenci; només se sent el timbre de la porta algunes vegades, el telèfon...

Acabada la reunió, l'Esther m'ensenya les aules d'infantil, que li agraden molt i vol que les vegi. No es veu gaire ambient nadalenc, veig que uns nens estan fent alguna cosa per decorar, però de moment l'únic que es pot observar és un tió amb un cabàs ple de pells de mandarina. La resta de decoració versa sobre la pau, la tardor...

En veure les classes, dono la raó a l'Esther. La paret que dóna al pati dels petits és de vidre: tenen una paret de vidre a la classe! Poden veure els arbres del pati, oliveres i garrofers em sembla; en resum, una meravella! L'Esther diu que aquest pati li recorda un jardí japonès.

Les portes estan totes obertes i entrem a la classe de P-4 A perquè l'Esther em vol ensenyar que fan reciclatge de paper d'alumini. Mirem la feina dels nens i ells ens parlen del tió, que si s'ho menja tot... ja es nota la il·lusió que tenen pel Nadal...

L'Esther es mou per l'escola "como Pedro por su casa", es nota que hi ha un bon ambient entre ella i el professorat. Cal dir que l'Esther és una persona que desprèn bon rotllo i suposo que arreu on va recull el que dóna.

Tornem a la feina, i ens dirigim al cicle mitjà a buscar una nena. Pel camí veig un altre tió i un arbre de Nadal en què les fulles són mans de paper retallades i pintades de verd. Em sembla força original i molt maco. Passem per davant de l'aula de teatre, l'aula de plàstica... aquest és un col·legi envejable, disposen d'aules per a tot! Les escales puguen pel costat de vidrieres immenses que donen a una mena de pati interior, obert i pintat de blanc. És un edifici francament lluminós.

Continua el matí: tornem al despatx de l'Esther amb la nena que hem anat a buscar. Li passa un test d'intel·ligència. Parla amb la nena, li pregunta coses de la seva vida, què fa, on ha viscut... mentre treballa amb la nena amb el portàtil. L'Esther té una manera de parlar amb els nens molt entenedora, motivadora, fa que la nena estigui atenta i la meua presència es fa gairebé invisible en un racó. L'Esther absorbeix tota l'atenció.

Qui coneix l'Esther sap que ella és així. Quan ve pel CRP la seva presència es nota. Sembla un conillet d'aquells de l'anunci de Duracell, mai se li acaben les piles. Dóna gust trobar gent tan engrescada i amant de la feina, sempre venint a buscar coses al CRP, interessada per les novetats...

Mentre està amb la nena, em fixo amb el seu despatx. És petit, però té molta llum. Hi ha una taula amb la seva cadira i dues més al davant. A la seva esquena, una finestra dóna a un jardí amb palmeres. En un racó hi ha una prestatgeria amb arxivadors, expedients, llibres, algun joc...

Són gairebé les onze i se sent moviment de taules i cadires. Per fi, soroll, soroll d'escola; fins ara semblava tot massa silenciós, massa tranquil. Sona el timbre i la nena marxa. És l'hora del pati.

L'Esther té una reunió amb una tutora i la mestra d'educació especial, però abans vol fer un cafè ràpid i anem a la sala de professors. Aprofito per menjar-me l'entrepà, li dic a l'Esther si en vol i em respon que ja se l'ha menjat a l'embús. L'Esther és així, aprofita el temps on sigui i com sigui. El poc temps que estem a la sala de professors parlem de blogs. Una mestra ha preguntat què són els blogs. Expliquem el que sabem els que sabem alguna cosa, però és un tema encara força desconegut. Llàstima!

Deu minuts i ja estem assegudes un altre cop al despatx amb una tutora i la mestra d'educació especial. Vet aquí que la tutora i jo ens coneixem i ens alegrem molt de veure'ns. Vaig ser mestra de música dels seus dos fills i el curs passat vàrem estar prou en contacte perquè vaig ajudar-la amb recursos didàctics del CRP i també personals a preparar les oposicions. Va aprovar!

Totes dues mestres comenten a l'Esther els problemes que veuen en un nen. Ella anota, pregunta, escolta... i pensa què hauran de fer amb el nen en qüestió. Entra la directora un moment i diu a l'Esther que ja han arribat els de Serveis Socials. Són dos quarts de dotze, sona el timbre, s'acaba el pati, però la reunió continua una estona més. El soroll dels nens trenca el silenci un altre cop. L'Esther dóna els seus consells, explicacions, recursos... molt clars i amb exemples, cosa que facilita l'entesa. Minuts més tard s'acaba

la reunió i la tutora torna ràpidament a la seva classe. La mestra d'educació especial va a buscar un *pendrive* per copiar un document que l'Esther li recomana. Mentre, l'Esther aprofita per anar al despatx de la directora a saludar els de Serveis Socials i hi queda per reunir-s'hi després. Amb la mestra d'educació especial parlen d'una nena que tenien pendent. Miren tot el seu expedient; la d'especial anota algunes coses que llegeix l'Esther i queden sobre com es portarà aquest cas. L'Esther li redactarà un petit informe a la mestra d'educació especial per veure per on aniran els trets. Li dóna alguns consells sobre activitats, estratègies...

Són gairebé les dotze i m'acomio de l'Esther per tornar al CRP. A l'Esther encara li queda molta feina per fer. De moment, la deixo anant a buscar a la nena que atenia abans del pati per continuar la sessió. Després s'haurà de reunir amb els de Serveis Socials per coordinar-se en diversos temes: absentisme escolar, custòdies, riscos socials...

Al sortir em trobo amb el Salvador, el cap d'estudis. Ens coneixem perquè ve molt pel CRP, sigui per cursos o per material, i m'esvaneix la incògnita de la decoració nadalenca:

demà està previst enllestir-la i em comenta, a grans trets, què tenen pensat.

Fins a les dues del migdia l'Esther s'estarà al Marcel·lí Domingo. Des de la una fins a esgotar la jornada, aprofitarà per fer treball personal o es reunirà amb professorat que li vol consultar alguna cosa. Em sembla just, un temps de reflexió i ordre. No ha parat en tot el matí, només els deu minuts del cafè, que per sort avui ha pogut dedicar a parlar dels blogs i no a parlar d'algun nen o nena, com sol passar.

La jornada de l'Esther avui acaba a les dues, i aquesta tarda la té lliure. Sí, és la seva tarda lliure, però el cas és que a dos quarts de cinc ha de ser al programa de la COPE (què hi farem!) on parla de cinema, de les estrenes i fa crítica i recomanacions setmanals. Ella diu que és una malalta del cinema i que aquesta és la seva teràpia. És clar, així puc entendre que digui que té la tarda lliure; no és una feina, és un gust per ella. Ja sabeu, si esteu interessats en escoltar-la cal posar la ràdio o també podeu llegir els seus comentaris al blog del Servei Educatiu del Tarragonès (<http://setarragones.net/diari/>), on també s'esplaia!

Esperem la vostra col·laboració!

Cada professional té una manera pròpia d'afrontar la seva feina, un tarannà particular que és una combinació de les habilitats i formació amb l'esforç d'adaptació al context concret on es troba. Això no només és enriquidor, sinó que pot ser molt útil a d'altres professionals.

Us oferim aquestes pàgines com un mitjà per compartir amb els companys i companyes tot allò que a vosaltres us ha resultat útil: experiències, idees, opinions, dubtes, reflexions, etc. Podeu fer les vostres aportacions de diferents maneres:

- **Podeu formar part de la Comissió de Redacció de la revista.** Per això, només cal que ens ho feu saber amb un correu electrònic que contingui les vostres dades personals: nom, nivell, àrea, adreça electrònica i telèfon de

contacte. Us convocarem a la pròxima reunió.

- **Podeu trametre un article elaborat.** Ens el feu arribar en format word, d'un màxim de quatre pàgines a doble columna, que inclogui títol, nom i dades de l'autor i un parell de fotografies de bona qualitat.

- **Podeu enviar tota mena de suggeriments, notícies, contactes, propostes, etc.**

Ens podeu trametre totes les vostres aportacions, sempre que ho desitgeu, a través de l'adreça electrònica crp-tarragones@xtec.net, indicant "Tabula" a l'apartat que correspon a l'assumpte del missatge. Disposem de dues línies telefòniques (977 24 41 32 o 977 24 55 78) per atendre qualsevol dubte o consulta que ens vulgueu plantejar.